

Sanna Karlström

(Runokokoelmasta Taivaan mittakaava, Otava 2004)

Arkkitehti

I

Selkäsi takana kaupunki muuttuu,
nostokurki lennättää valmiita elementtejä.

Kravatti halkaisee arkkitehdin valkean paidan,
parilliset raajat ja yksinäiset sisäelimet,
vasemman ja oikean kaistan.

Sinut ja minut on tarkkaan suunniteltu.
Tälläkin hetkellä seisomme viivottimen reunalla.

Kaupunki kasvaa umpeen,
tyhjän tilan ympärille nousee aita,
sen takana lapset istuvat
löytymisen pelko jäsenissä.

II

Koko yön paperi rahisee
kuin huomionkipeä yskä.
Arkkitehti piirtää laitojen ylitse,
huone pimenee kuin metsä.

Tuntuu, kuin olisi jokin järjestys,
se sanoo ja nukkuu kuin valtatie.

III

Me nukumme vastakkain, minä ja herra A.
hän ei räpyttele koskaan, ei koskaan nuku,
on rakennettava kaupunkeja,
siirreltävä ruohoa paikasta paikkaan,
hän ei osaa valita auringon ja kuun välillä,
ei osaa valita, paperilla
hän yhdistää yön ja päivän saumattomasti toisiinsa.
Tarvitaan ainakin sata miestä, saman verran
sinisiä haalareita sinistä taivasta vasten.
Me nukumme työmiesten kiroilussa.

Kun hän lepää, ovat esineet valkeita ja elottomia,
hän juo kupillisen kahvia, ja väri alkaa vähitellen kiertää.

IV

Hän puhuu sanan kerrallaan ja
kerrostalo nousee
varjonvärisestä nurmikosta
hyönteisien siipien ääni
ja huone asettuu seinien sisään.

Avaan ja suljen ikkunan
hän puhuu lasin läpi ja epäonnistuu,
käden piirtoliike pysähtyneenä
pimeän ilmansuuntaan pimeässä.

Otan hänet syliin, hän on kasvoton ja autio, hän painaa
minuun paljon itseään pienemmän jäljen.

V

Kädet paperin reunoilla hän pyytää
minua piirtämään hänet yhdellä vedolla
ja olemaan pelkäämättä.
Samassa lauseessa hän ottaa toisen asennon,
en tunnista

Ajattelen vettä joka yhtäkkiä täyttää keuhkot,
vettä jonka arvaamatta vetää henkeen

kuinka monta raajaa hänellä on, hän liikkuu
ympäri huonetta, olen seurannut tarkasti
hievahtamatta en osaa sanoa

hän on taivasta vasten asettunut kiusakseni
nostokurki liikkuu hänen olkapäitensä tasolla,
lukee ääneen sähkövien liukuportaiden käyttöohjetta

Tänään hän on pidellyt peltoja
peukalon ja etusormensa välissä

sanoo että ne ovat tuulisia ja sumuisia paikkoja

('The scale of the sky', Otava, 2004) Translated by Herbert Lomas

Architect

I

Behind your back the city's changing,

across the sky a crane's swinging
ready-made components.

A tie splits the architect's white shirt,
his paired limbs and individual organs,
two lanes, left and right.

You and I are precisely planned.
Even now we're on a ruler's edge.

The city's closing in, a fence
rises round an empty space,
with children behind, sitting with
fear of being found out in their limbs.

II

All night long the paper rasps
like a cough meant to call for attention.
The architect's design overruns the edges,
the room darkens like a forest.

Feels as if there were some sort of order,
he says, and sleeps like a highway.

III

We sleep facing each other, I and Mr A.
He never blinks, never sleeps,
cities have to be built,
grass moved from place to place,
he doesn't know how to choose between sun and moon,
doesn't know how to choose, on paper
he seamlessly unites night and day.
A hundred men'll be needed at least, the same number
of blue overalls against the blue sky.
We sleep among the curses of workmen.

When he rests, objects are white and lifeless,
he sips a cup of coffee, and colour gradually starts circulating.

IV

He speaks a word at a time and
a block of flats goes up
from the shadowed lawn,
buzz of insect wings
and the room settles into its walls.

I open and close the window,
he speaks through the glass without success,
the drawing motion of his hand halted
at the cardinal point of the dark in the dark.

I hug him, he's faceless and void, he leaves
a trace in on me much smaller than himself.

V

With his hands on the edges of the paper he asks
me to draw him with a single stroke
and have no fear.
Saying it, he assumes another posture
I don't recognise

I'm thinking about water that suddenly floods one's lungs,
water you breathe in unaware

how many limbs has he, I've observed him
closely as he moves round the room -
without moving myself I can't say

he's stationed himself against the sky to annoy me
the crane's moving at the level of his shoulders,
he reads aloud the manual for shining escalators

today he's been holding fields
between his thumb and forefinger

says they're windy and misty places